KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BİNDEST YEKBİN

stêrka bolşewîk

WEŞANA VEDORA MARKSÎST-LENÎNÎST (KURDİSTANA BAKUR)

SİYONİST İSRAİL ORDUSU GAZZE BÖLGESİNE GİRDİ!

İşgale son!

HEJMAR: 41 · OCAK / ÇÎLE 2009 · BİHA: 3 YTL

İÇİNDEKİLER

EMPERYALİST SİSTEM KRİZLERİNDEN BİRİNİ DAHA YAŞIYOR!	3
ERGENEKON MASALI UZADIKÇA UZUYOR...	6
CHP'NİN AÇILIMI YA DA SEÇİM YATIRIMI	9
İLLERDEN 25 KASIM HABERLERİ...	12
25 KASIM VE KADINA YÖNELİK ŞİDDET	13
PRATİK ÇALIŞMADAN BİR ÖRNEK	17
ADOSA'DA PATRONLARIN KURALSIZ DAYATMALARI...	18
ADANA SABANCI ORGANİZE SANAYİNDE AĞIR ÇALIŞMA KOŞULLARI VE KURALSIZLIKLAR	21
ADANA'DA MARAŞ MİTİNGİ	24
MARAŞ KATLİAMININ ÜZERİNDEN 30 YIL GEÇTİ…	26
ADANA'DA FİLİSTİN KATLİAMI BASIN AÇIKLAMASIYLA KINANDI…	28
GENÇLİK EMPERYALİZME VE SİYONİZME KARŞI FİLİSTİN HALKININ YANINDA!	30
SİYONİST İSRAİL ORDUSU GAZZE BÖLGESİNE GİRDİ!...	31

KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BİNDEST, YEKBÛN

stêrka bolşewîk

WEŞANA VEDORA MARKSÎST-LENÎNÎST (KURDİSTANA BAKUR)

V.i.S.d.P. &
Navnişan Pevnvîsî / Yazışma Adresi:
K. İnan · 12 Rue de Rome · Boite Postale
No: 287 · 67000 France
Tel. & Fax: 0033 / 388 607404

Bîha / Fiyatı: 3 YTL · 2 EURO

Değerli okurlar;
Artık STÊRKA BOLŞEWÎK'e internet üzerinden de ulaşabilir; her yeni sayı STÊRKA BOLŞEWÎK'i internet üzerinden de okuyabilirsiniz.

İnternet adreslerimiz:
E-Mail: mail@bolsevikparti.org

www.bolsevikparti.org

EMPERYALİST SİSTEM KRİZLERİNDEN BİRİNİ DAHA YAŞIYOR!

Krizlerden kurtuluşun yolu sosyalizmdir!

Emperyalist sistem 2008 yılının son çeyreğinde ABD'den başlayarak yayılan bir ekonomik krizle sarsılmaktadır. Sermayenin spekülatif alanda başlayan mali krizinin sonuçları işçi ve emekçi yığınlar açısından daha da yoksullaşma, yaşamın daha da çekilmez hale gelmesi anlamına gelmektedir.

ABD'de finans sektöründe başlayan kriz giderek dünyanın değişik ülkelerinde etkisini gösterdi. Krizi aşmak için değişik ülkelerde önlemler alındı. Bu önlemlerin başında, batan ve batma tehlikesi ile yüz yüze kalan bankaların ve bunlarla bağıntı içerisinde bazı sigorta şirketlerinin kapitalist devletlerce milyarlarca dolarla desteklenmesi, faizsiz kredilerle paraya boğulması şeklinde kendisini gösterdi.

ABD emperyalist devletinin resmi olarak açıkladığı 700 milyar dolarlık desteğin ardından, Belçika Fortis banka tekelini kurtarmak için kolları sıvadı ve şimdilik kurtardı. Bir çok emperyalist devlet bu "önlem"ler çerçevesinde kendi tekellerini kurtarma yoluna gitti.

90'lı yılların başında doğu blokunun sosyalemperyalist sisteminin çatırdamasıyla birlikte tüm dünyada alabildiğine saldırı içerisine giren liberal burjuva iktisadının "kurtuluş" olarak propaganda edilmesine karşın, bu krizin başlamasıyla birlikte bir bölüm burjuva ekonomist, liberal burjuva siyasetinin üzerinden yükseldiği liberal serbest piyasacı özel sektör ekonomi politikalarının iflas etmekte olduğunu, devletin yeniden düzenleyici fonksiyonunu Keynesçi ekonomi politikaları temelinde üzerlenmesi gerektiğini, piyasanın yeniden kontrol altına alınarak serbest piyasacı ekonomi politikadan uzaklaşılması gerektiğini savunmaya başladılar.

Bu konuda burjuva ikstisatçıları arasında "kavga" süregitmektedir.

Emperyalist kapitalist ekonominin neredeyse her on yılda bir yaşadığı ekonomik krizlerin bu sistemin bir parçası olduğu, spekülatif sermaye üzerinden girilen piyasanın patlamasının bir ifadesi olan bu krizin, aynı zamanda aşırı üretim kriziyle de el ele gittiği günümüzde, bu krizden en fazla etkilenen işçi ve emekçi yığınlar olmaktadır. Hemen hemen dünyanının tüm

ülkelerinde farklı şekillerde yaşanan bu krizin etkileri, yüzbinlerce, evet milyonlarca işçinin ve emekçinin işsiz kalması en belirgin görüngüdür. ABD'den başlayan bu finansal krizin yükü tamamıyla işçilere ve emekçilere yüklenmektedir. İşçilerden ve emekçilerden toplanan milyarlarca dolarlık vergilerin büyük tekellere peşkeş çekilmesi bir yandan yaşanırken, diğer taraftan burjuva kapitalist devletlerin eliyle, "yeni istihdam politika"ları adıyla kapitalistler için yeni sömürü alanları yaratılmaktadır.

Krizde olmayan bir çok tekelde devlet teşviki almak için işçi çıkartmakta, devletlerinden aldıkları teşviklerle teknolojik büyümeye giderek daha az işçiyle daha fazla verim elde etmenin ve böylece ulusal ve Uluslararası rekabette daha güçlü çıkmanın fırsatını ele geçirmeye çalışmaktadır.

Kuzey–Kürdistan/Türkiye'de de yaşandığı gibi, işsizlik sigortasından ücretsiz izinlerin finanse edilmesi, bu fonlardan patronlara kredi sağlanması, işçilerin ücretlerinin zamanında ödenmemesi, patronların işyerleri için toplanması gereken vergilerinin düşürülmesi, kriz bahanesiyle kıdemli işçilerin sokağa atılarak daha ucuz ücretlerle işçilerin istihdam edilmesi, toplu sözleşmelerin enflasyon düzeyinin altında bağıtlanması gibi görüngüler genel bir uygulama haline gelmiş bulunmaktadır.

Diğer taraftan aşırı üretim sonucu piyasada stoklanan ürünlerin devlet teşvikiyle alıcılara pazarlanması, bu krizden yine sermaye sisteminin uzun vade de daha da güçlenerek çıkmasına hizmet etmektedir.

Bu kriz süresince, yıllardan bu yana "ulusal devlet"lerin giderek erimekte olduğunu, "ulusal tekel"lerin yerine "çok uluslu tekel"lerin aldığına bizi inandırmaya çalışan bir dizi sağ ve sol liberal burjuva siyasetçi ve ekonomistin tersine, her burjuva devlet "kendi tekel"ini kurtarmaya çalıştı. AB bünyesinde yaşanan krizde bile, her AB devleti "kendi" batmakta olan tekelini destekleyerek krizini aşmaya çalıştı, çalışıyor.

Emperyalist Alman devleti, birer ABD tekeli olan Ford ve Opel şirketlerinin Almanya'daki işyerlerine kredi vermeyi, verilen kredinin ABD'deki şirket merkezlerine değil, Almanya'daki işyerlerinde istihdamı güçlendirme programlarına bağlamak istedi. Yine işçi ve emekçileri, "özelleştirme" masalı ile serbest piyasa ekonomisinin daha da güçleneceğine ikna etmeye çalışan bu burjuva liberal iktisatçıların tersine, başta Fransız emperyalist devleti olmak üzere, batma tehlikesi geçiren tekelleri kapitalist devlet mülkiyetine geçirerek "kurtarma"ya çalıştı, çalışıyorlar.

Biz bu durumu, bir zamanların en katil başbakanı olan T. Çiller'in, "en büyük komünist ülke Türkiye'dir, çünkü kamu sektörü çok büyüktür" gibi iddialarla özelleştirmeyi hızlandırırken, banka sektöründeki kriz döneminde bir dizi bankerin bankaların içini boşaltması sonucu Türk devleti banka borçlarını üzerlenerek ve bankalara

el koyarak en büyük kamulaştırmayı sağlamıştı. Milyarlarca dolar açık veren bu borçları alacaklılarına ödeyerek sermayedarların koltuk değneği olduğunu, onların işlerini düzenlemekle yükümlü olduğunu göstermişti. Bugün halen televizyon kanallarının önemli bir bölümü kamulaştırılmış durumda ve devlet adına iktidardaki AKP hükümetinin propaganda araçlarına dönüştürülmüşlerdir.

Bu görüngüler "ulusal devlet"in geçerliliğini koruduğunu, emperyalist devlet ve tekellerin bir rekabet içerisinde olduğunu, bu rekabetin en vahşi bir şekilde işçi ve emekçi yığınların sırtında yürütüldüğünü göstermektedir.

Günümüzde bir dizi ülkede değişik kesimler tarafından krize karşı önlemler alınmakta ya da önlemler önerilmektedir.

Bunların başında burjuva devletlerin koltuk değneği, onları ayakta tutan bir araç konumunda olan sendikalar gelmektedir.

İşçi ve emekçileri üretimden ve hizmetten gelen güç temelinde alanlara dolduracakları yerde, "kendi tekel"leri ile yaptıkları anlaşmalarla, ucuz sözleşmelerle onları kurtarmaya çalışmaktadırlar.

Her ne kadar az sayıda sendika "Krizin yükü kapitalistlere" diyorsa da, gerçek anlamda bu şiara uygun mücadele geliştirilmemekte, sonuçta krizin sonuçlarına değişik biçimlerde ortak olunmaktadır.

Dünyanın değişik ülkelerinde değişik biçimlerde yansıyan bu krize karşı mücadelenin motoru işçi sınıfı olmalıdır. Fakat bugün krize ve sonuçlarına karşı yeteri düzeyde bir mücadele verilememektedir. Bunun nedeni bu mücadeleyi merkezileştirecek ve yönetecek güçte bir Bolşevik Parti'nin yokluğudur.

İşçi sınıfının bu mücadelede başarılı çıkmasının yolu, sınıf içinde örgütlenmiş, sınıfın güvenini almış güçlü bir gerçek işçi sınıfı partisinin her ülkede yaratılmasından geçmektedir. Dünya işçi ve emekçilerinin düşmanı olan bu emperyalist sistem, aynı zamanda dünyada ezilen halklarının da düşmanıdır. Emek ile sermaye çelişkisinin temel çelişki olduğu günümüzde emperyalizmin bu krizi, tek tek ülkelerde en zayıf halkasından devrimle koparılmasından geçmektedir.

Marks, Engels, Lenin ve Stalin yoldaşların da defalarca açıkladığı şekliyle, emperyalist sistem devrimle aşılmadan, onun yerine sosyalizm kurulmadan, bu gibi krizlerden gerçekten kurtuluş olamaz.

Kapitalist krizden kurtuluşun tek yolu, devrimdir, sosyalizmdir. Bunun için işçi ve emekçi yığınların Partîya Bolşewîk'in çatısı altında örgütlenmeye, devrim ve sosyalizm için mücadeleye çağırıyoruz.

Kahrolsun emperyalist sistem!
Bimre sîstema emperyalizme!
Yaşasın devrim ve sosyalizm kavgamız!
Bijî tekoşîna bi şoreş û sosyalîzm!

20 Ocak - Çile 2009

Ergenekon masalı uzadıkça uzuyor...

YENİ AŞAMASI SENDİKACI DİYE ANILAN ÇETELERİ DE KAPSADI!

Egemenlerin iktidar dalaşında süren kavga devam etmektedir.

AKP'nin kapatılma davasının sonuçlanmasına misilleme olarak değerlendirilen Ergenekon operasyonu 1. 2. 3. dalgadan sonra 11. dalgalara kadar uzandı.

Evet 11. dalganın "kahraman"ları arasında "Küçük" soyadlı "sol"cu Yalçın Küçük de vardı. Sorgulanmasının ardından serbest bırakılarak bir biçimde "aklandı".

11. dalga da yer alanların içerisinde halen ordu içerisinde görevli olan ve kendilerine "muvaazzaf" asker denilenler de vardır. Bunların alınmasının nedeni, Susurlukçular arasında yer alan özel hareketçi İbrahim Şahin'le ilişki içerisinde bulunmalarıdır. İddia bu. İddialara göre şu an ordunun tepesinde yer alan generallerin isteği doğrultusunda hükümeti düşürmekle görevlendirilmiş yeni bir ekip kurmak için İbrahim Şahin'e bu isimler verilmiş. Bu İbrahim Şahin çetecisinin iddiası. General bozuntuları ise bunu reddediyorlar.

Susurluk döneminde yargılanan ve hapse mahkum edilen İbrahim Şahin katili, devletin elinde kirli bir araç rolünü gören, hipokrat yemini etmiş olan hekimlerin elinde olan adli (belki "adi" demek lazım..) tıp kurumunun raporu ile dışarı çıkarak "özgür"leşmiş ve kirli işlerine devam etmiştir. Bugün ise sermayenin belirli kesimlerinin kendi içerisindeki it dalaşında yeniden gözaltına alınarak sorgulanmaktadır.

11. dalgada aslında beklenilen bir gelişme daha oldu.

12 Eylül Askeri faşist darbesi öncesi adı pek anılamayan ve işçi hareketi açısından Hiçbir önem arzetmeyen Türk İş Konfederasyonuna bağlı Türk Metal Sendikası –ki amblemi kurt başıdır– 12

Eylül faşist darbesinin ardından sahneye sokuldu.

Darbe öncesinde "DİSK'in çanına ot tıkayacağız" söylemine uygun olarak darbe sonrasında DİSK'in kadrolarının ve yöneticilerinin büyük bölümünün tutuklanması sonrasında yaklaşık olarak 10 yıllık yargı sürecinde Türkiye İşverenler Sendikaları Konfederasyonu TİSK ve MESS-Metal İşkolu patron örgütü (onlar kendilerine sendika diyorlar), darbecilerle birlikte hareket ederek DİSK'e üye Maden İş Sendikasının örgütlü olduğu büyük işyerlerini, RENO, Bosch, TOFAŞ, Arçelik, Ford-Otosan, Çelik Fabrikaları, Makine Kimya gibi işyerlerini ardı ardına işçileri zorlayarak bu Taşeron sendikaya üye yaptırarak bu sendikayı palazlandırmışlardı.

Bu planlı dönüştürme ile Türk egemen devleti için önemli bir alan olan metal sektörü bir "tehlike"den bertaraf edilmiş ve patron–sarı sendika işbirliği güvence altına alınmıştı. İşte sermayenin bu koltuk değneği olan sarı-iş birlikçi taşeron "sendika"da yaklaşık 35 yıldır "başkan"lık yapan Kırıkkale'li Mustafa Özbek de gözaltına alınanlar arasında. Sorgulamasının ardından tutuklandı.

Bu zat Türk faşistlerinin "Adriyatikten Çin seddine kadar" olan alanı "Türkün hegomanya alanı" olarak tarif etmelerine sahip çıkarak batılı emperyalist sendika üst örgütlerinden de ihraç edilmesi sonucu "Avrasya Metal İşçileri Federasyonu"nun da kurulmasına önderlik etmiş ve başkanlığını yürütmekte olan bir zattı.

Demokrasinin "d"sinden nasibini almamış olan bu milliyetçi faşist sendika ağası şubelerdeki yönetimleri istediği gibi görevden alarak yerine esasta Kırıkkale'li yandaşlarını atama, işyerlerinde muhalif olan işçileri ülkü ocaklarında getirip işyerlerine soktuğu faşistlerce dövdürerek işten attırmalara kadar her türlü pis işleri yapan bir ağa olarak 35 yıla yakın bu sendikanın tepesinde oturuyordu.

İşçilerin aidatları ile ve de ucuza pazarladığı Toplu İş Sözleşmelerinden elde ettiği ek gelirlerle Kuzey Kıbrıs'ta imparatorluk kuran, Avrasya-ART Televizyonunu kuran ve onun üzerinden ideolojik olarak da toplumu zehirlemeye çalışan bu sendika ağasının tutuklanmış olması sırasında bu sendikaya üye olan binlerce işçiden gerekli cevabı almıştır. Gözaltına alınmış sendika başkanlarını kurtarmak için İstanbul Emniyet Müdürlüğü önünde yapılan basın açıklamasına zorla getirilen temsilcilerin dışında kimse katılmamıştır. Bunların toplamı ise 300 – 500 kişi olmuştur. İşçiler aslında kendisinden kurtulma sevinci yaşama durumundadırlar.

Bu sendika ağası MHP-ANAP-DSP üçlü koalisyonu zamanında yeteri kadar milliyetçi olmadıkları gerekçesiyle MHPden istifa edip CHP'ye üye olmuşlardır-aslında gayet de yakışmışlardı o partiye. Üstüne üstlük Sendika ağasının oğlu daha sonra

ayrıldığı Cumhuriyet Gazetesinin hisselerinin önemli bir bölümünü satın almıştı ve Türk Metal Sendikasının tam sayfa ilanı veriliyordu. Evet aynılar aynı yerde buluşmuşlardı.

Yakın zamanda Türk Metal Sendikasının Manisa şube başkanı, kendisinin Mustafa Özbek tarafından görevden alınmasından sonra savcılığa başvurarak "Cumhuriyet Mitingleri"nin finanse edilmesi, haksız yere mülk edinme, toplu sözleşmelerin satılması vb. İddialarla suç duyurusunda bulunmuştu. 15-20 yıl bu ağanın yaverliğini yapmış bir şube başkanının bu görevden alınması sonucunda bu tavra girmesinin savunulacak bir yanı olmamasına karşın, kendilerini en iyi bilen birisinin "şakı"ması önemliydi. Sol sendika camiasının yıllardır iddia ettikleri bir tür kendileri tarafından ispatlanmış oluyordu.

Şimdi de devletin yeni yapılanması sürecinde sürdürülen bu dalaşta içeri alınması bilinenlerin aslında teyit edilmesi olarak da görülmelidir.

Bu it dalaşında taraflar birbirlerini yargıya müdahale etmekle suçluyorlar.

Türk devletinin kendi içerisindeki iktidar dalaşında, "Ergenekon davası" adı verilen soruşturma bu iktidar dalaşında , AKP'nin statükocu ideolojik kemalist iktidar odaklarını adım adım iktidardan uzaklaştırma mücadelesinde, hükümet olmaktan iktidar olmaya doğru yürüyüşünde, kendine yakın yargı yoluyla gerçekleştirdiği bir karşı darbe olarak görülebilir. Bu soruşturmanın da burjuva anlamda bile hukukla, hukuğun üstünlüğü ile vb. ilişkisi yoktur. Haklarında iddialar bulunan insanlar alınarak aylarca hapsedilmekte ve daha ne zaman yargı kararının çıkacağı da belli değildir.

DTP yargılanması konusunda aynı cephede buluşan şoven Türk siyasetçileri ve devletçileri kendi aralarındaki it dalaşında "hukuksuz"luktan bahsetmektedirler. Yargının siyasallaşmasından bahsediyorlar. Karşı taraf ise "hukukun üstünlüğü"nden, "bağımsız Türk yargısı"ndan bahsederek yargıya müdahale edilmemesinden dem vuruyorlar. Bu sahtekarlar işlerine geldikleri gibi tavır alıyorlar. Burjuva hukukunun sermaye sınıfının elinde bir araç olduğu, "tarafsız"lık diye bir kavramın olmadığını gizlemeye çalışıyorlar.

Her iki kesim de bu tavırları ile kendi sahtekarlıklarını teşhir ediyorlar.

Bunlar için "hukuk" kendi iktidar dalaşlarında kullandıkları bir araçtan başka bir şey değildir.

Bugün Türkiye'de iktidar dalaşı yürüten egemenlerin her iki kanadı da, demokrasi adına konuşuyor. Sahtekarlık yapıyor. Birinin demokrasi adına savunduğu kemalist faşist diktatörlüktür. Diğerinin savunduğu ise en iyimser yorumla "batı tipi – İslam soslu burjuva demokrasisi"dir. Bu İslam sosunun ne ölçüde İslami faşist bir diktatörlüğe açık olduğu soru işaretidir. Fakat en iyimser yorumu alıp, batı tipi de-

mokrasi savunulduğunu var saydığımızda bile, söz konusu gerici burjuva demokrasisi, sonuçta işçiler-emekçiler üzerinde burjuvazinin sınıf diktatörlüğüdür. Bunda demokrasi işçiler ve emekçiler açısından şekilsel olarak var olacak, gerçekte bu demokrasi içinde işçiler emekçiler sömürülmeye, baskı altında tutulmaya devam edilecektir. Burjuva demokrasisinin en gelişmiş biçimlerinin yaşandığı ülkelerdeki demokrasiler, işçi ve emekçiler açısından ancak kötülerin içinde daha az kötü olandır. Gerçek demokrasi değildir.

Biz gerçek demokrasiden, işçilerin, emekçilerin demokrasisinden yanayız. Bu demokrasi ancak işçilerin emekçilerin iktidarında gerçekleştirilebilir.

Bu yüzden gerçek demokrasi mücadelesi, işçilerin-emekçilerin iktidarı için mücadele olarak, devrim mücadelesi olarak yürütülmek zorundadır.

İşçiler –emekçiler egemenlerin arasındaki iktidar dalaşında, şu veya bu neden ve gerekçeyle, onların şu veya bu kesiminin kuyruğuna takılmamalı, her iki tarafa da karşı kendi iktidar mücadelesi için örgütlenmeli, kendi bağımsız sınıf mücadelesini yürütmelidir.

Kahrolsun Ergenekonları yaratan sömürü sistemi!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

23.01.2009…

CHP'nin açılımı ya da seçim yatırımı...

"CHP Genel Başkanı Deniz Baykal'ın 16 Kasım günü İstanbul Sultangazi'de partisine katılım törenleri sırasında başörtülü ve çarşaflı kadınlara CHP rozeti takması tartışmalara yol açtı. Kendisini karşılayıp çiçek veren bir başörtülü kadına Baykal CHP rozeti taktı ve „...birlikte yola çıkıyoruz. Başörtülüsü, türbanlısı, başı açığı, Erzurumlusu, Erzincanlısı, kadını, erkeği ile birlikte yola çıkıyoruz." dedi."

Deniz Baykal'ın 16 Kasım'da İstanbul'da Sultangazi'de partiye katılım töreni sırasında başörtülü ve çarşaflı kadınlara parti rozetlerini takmasıyla başlayan CHP'nin türban ve çarşaf konusundaki açılımı tartışmaları son günlerde medyanın en çok ilgi gösterdiği, buna bağlı olarak kamuoyunun da en çok tartıştığı konu oldu. Kimilerine göre CHP nihayet katı ilkelerinden taviz verip kabuğunu kırmaya başladı

ve dünyada yaşanan değişim ve yeniliklere ayak uydurma çabası içine girdi. Kimilerine göre ise, bu açılım yaklaşan yerel seçimlerde muhafazakâr-dinci kesimin oylarını toplamak için atılan taktik adımlardan başka bir anlam ifade etmiyor. Kimileri ise, bu değişimin CHP adına olumlu olduğunu fakat türban konusunda laiklik adına sert tavrıyla bilinen Deniz Baykal'ın samimi olmadığını düşünüyor.

Bu konuda oldukça fazla şey yazılıyor ve çiziliyor; konu hakkında bilgisi olan-olmayan herkes bir şekilde konunun bir ucundan tutmaya çalışıyor. Kanal 7'nin internet sitesinde 25 Kasım 2008 tarihli Hüseyin Yayman imzalı "CHP'nin çarşaf açılımının ardında ne var?" başlıklı haberde de CHP'nin sözde açılımının nedenleri irdelenmiş ve maddeler halinde sıralanmış...

"1. Yerel seçimlerin yaklaşması ve siyasi rekabetin hızlanması: 29 Mart 2009 yerel seçimlerine kısa bir süre kalmasına bağlı olarak muhalefet partileri ve özellikle CHP muhafazakâr camiadan oy alabilmek için yeni açılımlar yapmak istiyor. Siyaseten doğru olan bu tavrın samimiyetle ve tutarlılıkla devam ettirilmesi gerekiyor. Demokrasi zaten bunun için güzel. Partiler arası rekabet ve seçimler halkın sorunlarının öncelenmesini sağlıyor."

Devlet, sermayenin sömürü sisteminin devamı için gereklidir. Bunun için de halkın oylarına gereksinim duyuyorlar. Halkın oylarını, kapitalist sistemlerinin demokratik olduğu buna ezilenlerin de kendilerini ifade ettiklerini onların da sömürü sistemlerinin koruyucu ve kollayıcısı olduğu yalanını gizlemek için kullanırlar. Evet, CHP'nin muhafazakâr-dinci kesime yönelen bu açılımı "doğru" bir tavır ama kimin siyasetine uygun? Tabii ki, halklara sadece oy sayısı gözüyle bakıp, bu anlamda sadece seçim dönemlerinde değer biçen burjuva siyasetine uygun bir tavırdır. Daha birkaç ay önce "türban siyasi bir simge midir? yoksa dini bir simge midir?" tartışmasında en türban karşıtı kesimin öncülüğünü yapan ve bu yönlü söylemleriyle hafızalara kazınan bir siyasetçinin şimdi kara çarşaflı kadınları kucaklaması burjuva "demokrasi"sini sindirmiş olmasından değil, sahtekârlıktan başka bir şey değildir. Alıntı yaptığımız yazının son cümlesinde, "Partiler arası rekabet ve seçimler halkın sorunlarının öncelenmesini sağlıyor" denilmiş. Hakikaten "güzel" bir tespit! Gerçekten de yalnızca seçim dönemlerinde ve buna bağlı olarak partiler arası rekabetin en üst seviyelerine çıktığı dönemlerde halkın sorunları hiç değilse dile getiriliyor. Akıl almaz vaatler, yardım sözleri, sözde çözüm önerileri havada uçuşuyor. Gelin görün ki bütün bunlar seçim sonralarında unutulup gidiyor.

"2. Deniz Baykal'ın başarıya mecbur olması: CHP'nin yeniden açılmasıyla genel başkanlık koltuğuna oturan Baykal, 1994 yerel seçimlerinden bu yana sürekli hüsrana uğradı. Baykal, 1995 genel seçimle-

rinde, 1999 Genel ve yerel seçimlerinde, 2002 Genel seçiminde, 2004 Yerel seçimlerinde istediği sonuçları alamadı ve camiada hayal kırıklığına yol açtı. Taraflı tarafsız tüm çevreler 29 Mart seçimlerinin Baykal için son şans olduğunu dile getiriyor. Baykal ise bu seçimlerde ne pahasına olursa olsun başarmak ve 'makûs talihini değiştirmek' istiyor. Baykal buna sebep % 20'lerde sıkışan partisini muhafazakârlara açmak istiyor."

CHP ve özelde Deniz Baykal kendini kurtarma derdinde. Yaklaşık 14 yıldır sürekli bir çöküş içerisinde olmalarından kaynaklı "yeni açılımlar" yapmaya mecbur ve tıpkı MHP'nin Alevi açılımında olduğu gibi değişen dengelerde belirleyici konumda olma çabasıyla hareket ediyor. Yerel alanlarda belirleyici konumlarda olmak bütün siyasi partiler için oldukça önem arz ediyor. Bu nedenle tüm partiler yerel seçimlerden deyim yerindeyse karlı çıkmak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. "Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez" deyimi tam da partilerin bugünkü siyasetini tanımlıyor. Her seçimde olduğu gibi bu seçim öncesinde de kömür, gıda, hatta altın vs. dağıtılıyor. CHP'nin bu açılımı da seçim yatırımından başka bir şey değil kuşkusuz.

"3. CHP'nin Yeni Türkiye'yi okumaya başlaması: Sosyal demokratlar, 1970'lerde ve 1990'larda yakaladıkları kitle partisi olma özelliklerini uzun zamandır kaybetmiş durumdalar. Geçen yarım asırda Türkiye değişti. Kent nüfusu arttı. Modernleşme süreçleri toplumsal değişimi hızlandırdı. Ülkedeki sınıfsal yapı değişti. Eğitimli insanların sayısı arttı. Soğuk savaş dönemi bitti yaniDünya ve Türkiye süratle değişti. Yapılan araştırmalarda Türkiye'nin muhafazakârlaştığı ve modernliğe karşı dinin önemli bir sığınak haline geldiği tespit edilirken, siyasetin bu resme uzun süre duyarsız kalması mümkün değildi. Gecikerek de olsa CHP yeni resmini okumaya başladı. Baykal parti içinde sancılara neden olsa da siyaset dilini değiştirmek ve partiye yeni bir vizyon çizmek istiyor."

1970 ve 80 darbeleri sosyalist kesimin gelişimine, belini daha doğrultamadığı şiddetli bir darbe indirdi ve o günlerden geriye kalan adı sosyal demokrat kendisi sosyal faşist nitelikli partilerin gerçek yüzleri, foyaları kısa sürede meydana çıktı. Halkın gözünde inandırıcılıklarını yitiren bu partiler şimdi deyim yerindeyse can çekişiyorlar ve son çırpınmalarını yaşıyorlar. Kemalist ilkelere cankurtaran simidi gibi sarılan CHP de, gelinen yerde bu ilkelerin geçerliliklerinin kalmadığını fark etmiş olacak ki, parti içerisindeki karşıt seslere rağmen bu konudaki katı tutumundan taviz vermeye başladı. Ve bu kuyruğunu kurtarma çabasını "partiye yeni bir vizyon çizmek" gibi süslü sözlerle kimilerince ifade edilmeye çalışılıyor.

Çeşitli uluslardan halkların kimliği ve

inançları her zaman için iktidar dalaşındaki egemenlerin başa gelmek için kullandıkları bir araç olmuştur. Tam da seçim öncesinde gelişen milliyetçi ve şovenist dalgayla birlikte Kürt ulusuna karşı bir saldırı kampanyası ve adına Alevi açılımı ya da türban açılımları dedikleri tavırlar da bunu kanıtlıyor. Bize düşen görev, egemenlerin bu oyunlarını bilince çıkarmak ve bu oyunlara dur demektir. Yaklaşan seçimlerde de tavrımız işçi ve emekçilerin yararına olmayan hiç bir oluşumda yer almamaktır. Sömürüden yana, işçi ve emekçileri "parçala–böl" siyasetiyle parçalayarak oy avcılığı yapan Hiçbir oluşumda da yer almayız, karşılarında oluruz. Bizi birer oy pusulası gibi gören egemenlere karşı tavrımız, onların sömürü düzeninin çarkı olmamaktır. Hepimiz tek ses olup bütün bu sahtekarlığa hayır demeliyiz. Biz işçiler ve emekçiler için gerçek demokrasi ancak devrimle varacağımız sosyalizm şartlarında mümkün olacaktır. Sosyalizme varmak için de örgütlü komünist bir mücadele yürütmek gereklidir. Bunun için Kuzey Kürdistan'da örgütlü P.B. saflarında mücadeleye omuz vermeliyiz.

Ne CHP'nin kara çarşafı ya da
tesettürü, ne de AKP'nin türbanı!
Biz seçimimizi yaptık;
devrim ve sosyalizmi seçtik!

Sermawêj / Teşrîn (Kasım) 2008
Bir sb okuru

İllerden 25 Kasım haberleri...

25 Kasım, 1981 yılında Kolombiya'da toplanan Latin Amerika Kadın Kurultayının kararıyla kadına yönelik şiddete karşı uluslar arası mücadele ve dayanışma günü ilan edilmesinin tarihidir. Yıllar önce Dominik Cumhuriyeti'nde Trujillo diktatörlüğüne karşı mücadele eden üç kadının, Patria, Minerva ve Maria Mirabel kardeşlerin katledilişlerinin tarihidir. Çıkış noktasında sistemin şiddetine karşı mücadele yatan bu gün gelinen yerde kadına yö-

nelik her türlü şiddetin protesto edildiği bir gün olagelmiştir. Yıllardır her 25 Kasım'da alanlara çıkıp taleplerimizi haykırıyor, cinsiyetimize yönelen her türlü şiddeti kınıyoruz. Fakat en basit demokratik hak taleplerine bile tahammül edemeyen egemen sınıflar, konu biz kadınların özlük haklarına gelince, yine bilindik tavırlarını sergiliyorlar.

İstanbul'da, İstanbul Kadın Platformu'nun organize ettiği 25 Kasım mitinginde Taksim Meydanı'ndan Galatasaray Meydanı'na yürümek isteyen kadınlar İstiklal Caddesi'nde polisin kurduğu barikatla karşılaştılar. Kadınlar saatlerce direnmelerine rağmen barikat kaldırılmadı ve kadınların yürüyüşü engellendi. Bununla birlikte Galatasaray Meydanı'nda kadınların gündüz saatlerinde açtıkları sergi, izin alınmış olmasına rağmen dağıtıldı. Polisin bu şiddetini protesto eden kadınlar basın açıklamasını İstiklal Caddesi'nde polis ablukası altında yapmak zorunda kaldılar.

Buna benzer şekilde Ankara'da Ankara Kadın Platformu bileşenlerinin Güven Park önünde toplanıp yürüyüşe geçmek istekleri de yine devletin kolluk kuvvetleri tarafından engellendi fakat İstanbul'dakinden farklı olarak yapılan görüşmelerin ardından kadınların yürüyüşüne izin verildi.

Adana'da ise akşam saatlerinde yapılan basın açıklaması için toplanma yeri olan 5 Ocak Meydanı'nda bir araya gelen Adana Kadın Platformu bileşenlerinden kadınlar polis engeliyle karşılaşmadan meydandan basın açıklamasının yapılacağı yer olan İsmet İnönü Parkı'na kadar polisin "yoğun güvenlik önlemleri" altında yürüyebildiler. Yürüyüş boyunca ellerinde meşaleleri ve kadınlara yönelik her türlü şiddetin protesto edildiği dövizleriyle slogan attılar. Yürüyüş boyunca atılan kimi sloganlar ise şunlardı "Yaşasın Kadın Dayanışması", "Kimsenin Namusu Olmayacağız", "Kahrolsun Erkek Egemenliği", "Jin Jiyan Azadî" vs. Yürüyüş sonrasında parka gelindiğinde ilk olarak basın açıklaması okundu. Bunun ardından kadına yönelik şiddeti konu alan kısa bir skeç oynandı ve bir şiir okundu. Böylelikle eylem sonlandırıldı.

Bu yıl da 25 Kasım'da yaşananlara baktığımızda egemenlerin demokratik taleplerimize karşı bu tahammülsüz tutumunun değişmediğini ve kolay bir şekilde değişmeyeceğini de bir kez daha gördük. Biz kadınlara yönelen şiddet olayları her yıl katmerleşerek artıyor. Fakat buna rağmen biz biliyoruz ki, gerçek kurtuluş, sınıfından bağımsız tüm kadınların birleşip yine sınıfından bağımsız tüm erkeklere karşı yürüteceği bir mücadeleyle değil, aksine başta kadın işçiler olmak üzere tüm ezilen sınıfların kadın ve erkeklerinin birleşip kendilerini ezen erkek egemen sistemi parçalanması için verilecek başarılı bir

mücadeleden geçmektedir. Biz işçi ve emekçi kadın ve erkekler, erkek egemen sistemi alaşağı etmek için örgütlenmeli ve bu örgütlülüğü Kuzey Kürdistan P. B. saflarında taçlandırmalıyız.

Sorunun esası, özü, kadın erkek ilişkilerinden kaynaklanan bir sorun değil, bir sistem sorunudur. Biz kadınlara yönelik şiddeti körükleyen ve bizzat uygulayıcısı olan erkek egemen emperyalist-kapitalist sistemin kendisidir. Ve bu sistem var oldukça biz kadınların gerçek kurtuluşu mümkün değildir. Bu yüzden erkek sınıf kardeşlerimizle el ele verip kökünden çürümeye başlamış olan bu sistemi paramparça etmeliyiz. Bu bilinçle, biz kadınlara yönelen şiddet yıllardır süren erkek egemen sistemin sistematik uygulamalarının devam etmesiyle sürüyor ve biz örgütlü mücadeleyle buna dur diyene kadar. Bu anlamda önümüzdeki 8 Mart'ları 25 Kasım'ları bu bilinçle örgütlemeliyiz.

Biz kadınlara yönelen her türlü şiddete hayır!

Erkek egemen kapitalist sistemi orakla biç çekiçle ez!

Özgürlük sosyalizmde!

Sermawêj / Teşrîn(Kasım) 2008
Bir SB okuru

25 KASIM VE KADINA YÖNELİK ŞİDDET...

25 Kasım tüm dünyada kadına yönelik şiddete karşı mücadele günü olarak simgeleşmiş durumda. Her yıl bu gün kadınların salt kadın olmalarından ötürü maruz kaldıkları her türlü şiddet kınanıyor. Kadınlar, devrimci ya da hiç olmazsa daha duyarlı kesimlerce çeşitli eylemlilikler vasıtasıyla bilinçlendirilmeye çalışılıyor.

Peki ya ilgili devlet kurumları bu konuda ne yapıyorlar? Her yıl devlet kurumlarınca kadına yönelik şiddet konulu bir sürü rapor, alan araştırması vs. yayınlanıyor. Bizleri koruma adına yeni yasalar hazırlanıyor. Buna karşın yasalara girmiş onca kanun maddeleri, kadınlar kendi hakları konusunda yeterli düzeyde bilinçlendirilmediği için uygulanmamakta ve böylece havada kalmaktadır. Bununla birlikte şiddet, devletin işkencehaneleri olarak kullanılan sorgu odalarında cinsel taciz, tecavüz biçiminde, özellikle bizim gibi komünist, dev-

rimci kadınları yıldırmak için sıkça başvurulan uygulamalardır.

Hiçbir önleyici çalışma yapılmadığı için, yasalarda var olan kimi hak kırıntılarına rağmen her türlü şiddete maruz kalmaya devam ediyoruz. Evde, sokakta, iş yerlerimizde, devlet kurumlarında, tanıdığımız ya da tanımadığımız kişilerden şiddet görebiliyoruz.

Her gün medyaya yansıyan bir sürü şiddet haberi izliyoruz. Yol kenarında tecavüz edilip öldürülen Pippa Bacca, Tarsus'ta kısa etek giydiği için bacaklarına şırıngayla asit püskürtülen genç kız, yeni yıl akşamı Taksim'de binlerce insanın arasında göz önünde tacize uğrayan turist kadın... Bunlar bir yıl içerisinde medyaya yansıyan şiddet haberlerinden çok küçük birkaç örnek. Bu örnekleri çoğaltmak mümkün…

Son dönemde gündeme oturan bir olay da Bursa'nın Mudanya ilçesinde gerçekleşti. Vakit gazetesi yazarı Hüseyin Üzmez, küçük yaşta bir kıza tecavüz ettiği gerekçesiyle tutuklandı. Fakat olayın bundan sonrası oldukça ilginç bir hal aldı. Daha sorgu için karakola götürülürken, medya mensuplarına, çıkar çıkmaz hesaplaşacağız şeklinde tehditler savurmaya başladı. Fakat bu tehditleri kimse dikkate almamıştı çünkü hiç kimse daha 14 yaşında bir kız çocuğuna tecavüz eden birisinin öyle kolay kolay dışarı çıkamayacağını sanıyordu. Nitekim kanunlarda bu durum bir suç olarak nitelendiriliyor ve gerçekleşmesi halinde uygulanacak yaptırım belirtiliyordu.

Tutuklanmasının üstünden çok bir zaman geçmeden mahkemeye çıkarılan Hüseyin Üzmez, Adli Tıp Kurumunun verdiği rapor neticesinde tutuksuz olarak yargılanmak üzere serbest bırakıldı. Bu rapor Hüseyin Üzmez'in tecavüz ettiği belirtilen küçük kızın, kurum doktorları tarafından beden ve ruh sağlığının incelenmesi sonucunda hazırlanan bir rapordu ve kuşkusuz mahkemenin seyrini önemli ölçüde etkileyecek bir rapordu. Tam da böyle oldu. Normal şartlarda 6 aylık bir incelemenin ardından hazırlanması gerektiği belirtilen rapor 40 gün gibi kısa bir sürede hazırlanıp mahkemeye sunuldu. Raporda, küçük kızın Hüseyin Üzmez'in bu tacizlerinden etkilenmediği, "beden ve ruh sağlığının bozulmadığı anlaşılmıştır" ifadesiyle belirtiliyordu. Hazırlanan bu 17 sayfalık rapor, söz konusu rapordan alıntıladığımız bu son cümleyi destekler nitelikte hazırlanmıştı.

Sonuçta Hüseyin Üzmez serbest bırak(tır)ıldı(!?..) ve bunun verdiği coşku ve güvenden kaynaklı olsa gerek her gün televizyonlarda boy gösterip yavuz hırsız ev sahibini bastırır misali önüne gelene tehditler savurup ipe sapa gelmez beyanlarda bulunuyor. Son olarak kamuoyunun, medyanın, çeşitli sivil toplum kuruluşlarının baskısı nedeniyle Adli Tıp Kurumu'na ve söz konusu raporu hazırlayan doktor heyetine soruşturma açıldı. İlgili bakanlıklardan konu hakkında açıklamalar geldi vs. Daha bir sürü göstermelik beyanlar yapıldı ve yapılmaya devam edeceğe benziyor.

Medyaya yansıyan son şiddet haberi de

İstanbul'dan geldi. Polis üniforması giymiş birkaç kişi İstanbul'da bir restoranı basıp orada çalışan bir kadını saçlarından sürükleyerek bir araca bindirirken mekânın güvenlik kameralarınca görüntülendiler. Sonrasında ise, bu kadına tecavüz edilip evinin yakınlarına atıldığı haberlerde yer aldı.

Emniyet Genel Müdürlüğü Asayiş Daire Başkanlığı'nın kadına yönelik şiddet olaylarına ilişkin hazırladığı bir rapora göre 2008 yılının ilk 8 ayında 613 kişi tecavüze maruz kaldı. Yine belirtilen dönemde 263 kişi çeşitli şekillerde tacize maruz kaldı. Aynı dönemde kayıtlara geçen aile içi şiddet olaylarında 13 bin 421 kişinin bir şekilde şiddete maruz kaldığı belirtiliyor. Burada belirtilen rakamların sadece kayıtlara geçen şiddet olaylarını kapsadığı unutulmamalıdır. Şiddet gören kadınların çoğunluğu yetiştirilme tarzından kaynaklı ya da sadece korktuğu için çoğunlukla da haklarından bir haber oldukları için şikâyetçi olmuyorlar. Kimi durumlarda da şikayette bulunulan kurumda kendilerine şiddet uygulayan kişilerle barıştırılıp evlerine geri yollanıyorlar. Bu nedenledir ki gerçek rakamların bu sayıların çok üstünde olduğu su götürmez bir gerçek.

Peki çözüm?

Kadınlar olarak bizler dünyanın her yerinde cinsel, ulusal ve sınıfsal baskıya, şiddete maruz kalıyoruz. Birazcık sesimizi yükseltmeye çalıştığımızda, başta "devlet babamız", "haddinizi bilin kırın dizinizi evinizde oturun" diyerek kulağımızı bükmeye kalkıyor. Şiddet, şu anda dünyada hakim olan emperyalist–tkapitalist sistemin varlığını sürdürebilmesi için sıkça kullandığı bir baskı aracıdır. Ve biz susup sindikçe her türlü şiddet daha da katmerleşerek başımıza çörekleniyor. Biz biliyoruz ki, biz kadınlara yönelen her türlü şiddet emperyalist - kapitalist sistem varolduğu sürece devam edecektir. Çünkü bu sistem varlığını sürdürebilmek için, işçi ve emekçileri ve özellikle biz kadınları sindirebilmek için, baskı altında tutabilmek için şiddeti sistematik bir biçimde uyguluyor ve uygulamaya devam edecektir. Gerçek kurtuluşumuz, ancak devrim yoluyla ulaşacağımız sosyalist bir sistemle gerçekleşecektir. Çünkü, ancak sosyalizm şartlarında kadın hakları gerçek anlamda uygulanacaktır. Fakat bu sistem gökten zembille gelmeyecektir. Ya da birileri bize hediye paketiyle sunmayacaktır. Bunun için mücadele etmek zorundayız. Bu mücadele de tek başına yürütülebilecek bir mücadele değildir. Mücadelenin bir anlam kazanması için örgütlülük şarttır.

Kadınlar! Gerçek kurtuluşumuz için P.B. saflarında örgütlenelim. Onun saflarına katılarak ona güç verelim! Bu güç, gerçek kurtuluşa giden güç olacaktır, tüm kötülükleriyle bu kapitalist sistemi hak ettiği, Lenin yoldaşın deyimiyle "tarihin çöplüğüne" gömecektir.

Kadınların kurtuluşu devrimledir!
Yaşasın proletarya diktatörlüğü!

Sermawêj / Teşrîn (Kasım) 2008
Bir SB okuru

Pratik çalışmadan bir örnek

İlk defa olarak gece bir yoldaşımla birlikte partîya bolşewîk imzasıyla hazırladığımız pullamaları yapmak için belirlediğimiz bir alana çıktık. .. yoldaş bu konuda deneyimli birisiydi, fakat ben her ne kadar bu işin benim sorumluluğum olduğunu bilsem de ilk kez yapacağım için biraz tedirgindim. Buna rağmen .. yoldaşın bu işi daha öncede yapmış olduğunu bilmek bana güvende olduğumu hissettiriyordu. Belirlediğimiz zamanda çıktık. İlk düşüncem işimizi bir an önce tamamlayıp geri dönmekti. Benim bu alanda bu tarzdaki ilk çalışmam olduğu için öncelikle .. yoldaşı biraz geriden takip edip nasıl hareket ettiğini izledim.

Başlangıçta yaşadığım tedirginliği .. yoldaşın verdiği güvenle üzerimden çabucak attım. Son kalan pulları .. yoldaşın yönlendirmesiyle ben uygun yerlere yapıştırdım. Hazırladığımız az sayıdaki pulları hızlı hareket etmeye özen göstererek belirlediğimiz alanda uygun yerlere yapıştırdık. Herhangi bir sorunla karşılaşmadan döndük.

Hem hiçbir sorunla karşılaşmamış olmanın, hem de bundan daha çok sorumluluğumu yerine getirmiş olmamın verdiği rahatlıkla tamamladım geceyi. Üstelik kimi kaygılarım ve birtakım tedirginliklerim olmasına rağmen bunların üstüne gitmiş olmak özgüvenimi arttırdı. Sorumluluklarımın bilincindeyim. Yapacak daha çok fazla işimiz var ve ben üzerime düşen sorumluluklarımı yoldaşlarımın da yardımıyla artık daha az çekinceyle ve çok daha büyük bir özgüven ve azimle yerine getirmeye çalışacağım.

Partîya Bolşewîk saflarının güçlenmesi, Kuzey Kürdistanlı işçilerin, emekçilerin ve köylünün vereceği destekle mümkün olacaktır. Bu desteğin düzeyi, partinin ajitasyon ve propagandasıyla kitlelere ulaşmasına bağlıdır. Bunun için örgütlü her bireyin parti propagandası ve ajitasyonu için neyi nasıl yapabiliri mi düşünmesi ve ona göre hareket etmesi gerekir.

Devrim ve Sosyalizme giden yol örgütlü Bolşevik parti'lerin güçlenip kitlenin öncü gücü olmasına bağlıdır. İşte bu güç yolundan şaşmadan devrimle sosyalist yeni dünyayı kuracaktır.

Yaşasın Bolşevik Parti!
Bijî Partîya Bolşewîka
Kurdîstana Bakur!

Sermawej / Teşrîn 2008
Bir SB okuru

ADANA ORGANİZE SANAYİDE PATRONLARIN KURALSIZ DAYATMALARI...

Adana Organize Sanayide bulunan ... fabrikada yaşananlar patronların ne kadar kural tanımaz olduklarını göstermektedir. İşçiler açısında da çıkarılması gereken sonuç, hak alma noktasında ne kadar bilinçsiz oldukları gerçeğidir. ... işyerine iş ararken başvuruda bulundum, beni görüşme için çağırdılar gittim. Oysa görüşme normalinde işyerinde yapılmalıydı. Adana merkezde bir otel lobisinde görüşme yaptılar. İş gürüşmesinde temizlik, vb. işleri yapacağımı, verilen başka işleride yapmam gerektiği belirtiler. Bir liste elime tutuşturdular. Bu uzunca listeyi en kısa zamanda yapmamı ve beklememi istediler.

Sonraki günler de bana talimatlar göndererek evraklarımı nerede nasıl yapacağımı bildirdiler. Devamında işe alınacağımı ve şu tarihte doktor kontrolü için adres vererek oraya evraklarımı tamamlayıp götürmemi istediler. Sonrasın da evrak eksikti, ertesi güne bir plastik boya satış yerinin üst katında bir kaç kişiyle birlikte yere yatarak muayeneden geçtik. Sağlam olanlar ertesi gün verilen bir saatte işyerine götürüldük. Burada güvenlik eğitiminden geçtik, üretimden sorumlu müdür bize eğitim verdi. Bir sonraki gün işe çağrıldık önce iş eğitimi alacaktık, iş elbiseleri verildi. Giyindik işbaşı yaptık bir süre sonra bir kağıt uzattılar iş eğitimi aldığımız yönünde imzaladık. Oysa eğitim değil, normalin de biz üretim yapıyorduk. Tehlike arz eden bu işyerinde daha detaylı bilgileri vermeleri gerekiyordu ama vermediler. Özünde insan hayatının pek öneminin olmadığına tanık oluyorsunuz ve her şey sizin bilgi ve becerinize, dikkatinize bağlı kalmaktadır.

O gün fabrikadan dönüşte giren işçilerden birinin bana ilettiği bilgi bizim niçin işyerinde normal bir çalışmayla alınmadığımızı açıklamaya yetti. Yaklaşık olarak işyerinde 46 işçinin işine son verilmişti. Biz güvenlik eğitimi için gittiğimiz gün fabrika üretim yapmıyordu. Yaklaşık olarak 150 çalışanı olan fabrikada, büro ve yönetici kadrosuyla birlikte 180 - 200 kişiyi buluyordu. Biz de ... fabrikasının değil, taşeron bir firmanın elemanı olarak işe alınmıştık. Yani fabrikada ana firmanın elemanları yanında taşeron firma elemanları olarak çalışıyorduk.

2008 tarihinde 46 işçiyi işten çıkarmışlardı.

Çıkarılan 46 işçi ikramiye ve maaşlarının yüksek olması nedeni ile çıkarılmıştılar. Bir gerçek de, çıkarılan hiçbir işçi buna tepki göstermemişti. Tepki gösteren işçilerinde bu bölgede yeni bir iş bulma olanağının zorlukları da var. Bu da, patronların işçilere karşı bu kozu nasıl avantajlı kullandığını göstermektedir. İşletme kendi işlerinin bir bölümünü taşerona devrederek işçilere ikramiye ödemelerine son vermişti. Bunların yerine asgari ücretle çalışanlar alarak onlara daha az maaşla daha fazla işgücünden yararlanma yoluna gitmişti. İkramiyesini kaldırdığı işçiye istediği an işletmeyi işçiyle dolduracağını göstermişti. Böylece çalışanları dışarıdaki yedek işgücüyle susturmayı başarmıştı.

İşçilerinde bir duruş sergilemesi için onların kendi aralarında örgütlü olması gerekliydi. Böyle bir örgütlülükte yoktu. Patronlar ise kendi aralarında örgütlüydüler. Bölgedeki işletmeler (örgütlü yerler hariç) hep aynı asgari ücretle işçi çalıştırmakta ve mesai ücretlerinde denkleştirmeye gitmekteydiler. Denkleştirme, işyerinde iş olmadığında izin vermekte bu izinler karşılığı asgari ücretten karşılığını yatırmaktadır. İşçinin yaptığı fazla mesailerin karşılığını bu şekilde ödeme yoluna gitmektedir. Böylece mesai ücreti almamaktasın, işleri olduğunda bizi yoğun olarak çalıştıracak işleri azaldığında izin vererek boşluk bırakmadan sürekli olarak seri üretime dahil etmektedir. Hem de kalifiye elemanını kaybetmemektedir. Ücretsiz çıkan işçi ücret almadığında sorun olmaktadır. Biz işçilerde bu kadar uzun zaman içinde ne kadar mesai kaldığımızı hesaplama durumunda değiliz. Hesaplasan bile işveren kendi bildiği gibi hesap yapmaktadır. Bütün hesaplamalarda işverenin lehinedir. Bütün bunları akıl hocaları ile birlikte planlı olarak yapmaktadırlar.

Çalışma saatleri 8.00–16.00–24.00 arası iki vardiya ve başka bölümünde çoğu zaman 8.00 - 20.00 olarak yine iki vardiya çalışmaktaydı. Her gün çalışma olan fabrikada mesai çalışması var. Ama mesai ödemesi yoktu. Bunun yerine ayarladıkları zaman diliminde izin vereceklerini belirttiler. Böylece mesai ücretleri için ödenmesi gereken fazla mesai ödemeyi yapmayarak burada da kendi sömürü hanesine artı koymaktaydılar. İş olduğunda iliklerine kadar işçiyi sömürmek, işleri olmadığında açlıktan ölmeyi dayatmaktadırlar.

Fabrika bant usulü çalıştığı için makineden çıkan işleri herkes yetiştirmek zorunda bir koşuşturmacadır sürmekte, bizler sıcak Adana'nın bu fabrikasında terler içinde kalmaktayız. Çalışılan makinede işler azalınca şef geliyor seni alıp diğer makineye götürüyor, döndüğünde senin makinedeki işler yığılmış olmakta yine koştur ki işi yetiştiresin.

Esnek üretimle başlayan kuralsızlık bu işyerinde var; yasal düzenlemeden kaynaklı kuralsızlıkları işveren çok iyi değerlendirmektedir. Bu işyerinde üretimde çalışan işçiler kendilerini sınıfın bir parçası olarak görmediğinden, sınıfsal bilinçten yoksun, örgütsüz ve dağınık bir şekilde oldukları için işini ve aşını oluruna bırakmaktadırlar. "Kısmetimiz buraya kadar", "ne yapabilirim!", "kimse bir şey yapamaz!" bir dizi "ben"ci yaklaşımlar sergilemekte yapılacakları ve yapılması gereken doğruyu göremektedirler. Burada sınıfa karşı sınıf duruşu sergileyenlerin bilinçli ve kararlı tavırları böylesi fabrikalarda bu anlayışı değiştirir. Patrona ve onun kollayıcısı devletine karşı nasıl bir direniş sağlaması gerektiğini öğretecek sınıf bilinçli önderliklere çok ihtiyaç vardır. İşte bizi sınıfla buluşturacak mücadele hattı bu fabrikalarda örülür ve örülmelidir. Bunun için kendimiz oralarda çalışan değilsek çalışmanın koşullarını yaratmalıyız, ya da orada çalışanlarla ilişki geliştirmeliyiz.

Fabrikada işçiler bu kuralsızlığa ve hak gaspına karşı bir mücadele hattı örmüş olsaydı Adana da geçmişte yaşanan Tekel, Bossa, Güney Sanayi vb. Örgütlü mücadele filizleri gelişebilirdi.

Leninin deyimiyle "fabrikalar kalemiz olmalıdır" şiarı yaşama geçirilebilseydi, fabrikalarda vereceğimiz mücadeleler sonucu işçiler içerisinde güvene ve umuda dönüştürebilirdi. Yeni bir dünyanın kapılarına doğru yönelim, bu sömürünün en yoğun olduğu yerlerdeki mücadele ve direnişlere bağlıdır. O kaleler de yeşertilecek filizler boy verip büyüyecektir.

Fabrikamızda bir kişinin atacağı bir kıvılcım bir SCT Turbo Filtre yaratabilirdi.

Bugün bu olmadı, yarın bu suskunluğu bozarak gerçekleştirebiliriz.

Kapitalizm öldürür!

İnsan onuruna yaraşır bir yaşam için, örgütlenmekten başka bir çıkar yolun olmadığı açık bir gerçektir. Gerçek toplumsal adaletin olduğu yeni bir dünya, sömürüsüz bir dünyadır. Bunun için örgütlü bolşevik parti'lerden Kuzey Kürdistan örgütlülüğü olan Partîya Bolşewîk saflarını güçlendirmek onu kitlenin önder gücü haline getirmeliyiz. Bu güç fabrikalardan yükselen seslerle anlam bulacaktır. Biz barbarlık içinde çöküşü değil, devrimle varacağımız sosyalizmle yeni dünyayı taçlandırmak istiyoruz.

Görev, Kuzey Kürdistan/Türkiye'de işçiler, emekçiler ve köylülerle birlikte yaşanacak yeni bir dünya yaratmaktır. Bu yeni dünya da insanın insan tarafından sömürüsü son bulmuş olacak . İnsanlar "yetenekleri ve ihtiyaçları ölçüsünde" yaşayacakları yeni bir dünya ve yeni bir yaşam; işte eşit ve özgür dünya da uğruna örgütlenilecek dünya böylesi dünyadır. Orada aç ve açıkta kimse olmayacaktır.

Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

Çirî Pêşin/ Kewçêr (Ekim) 2008

Bir SB okuru

ADANA SABANCI ORGANİZE SANAYİNDE AĞIR ÇALIŞMA KOŞULLARI VE KURALSIZLIKLAR...

Yaşamak için bir işte çalışmak gerekli ve ben o işi bulurken koşulların en azından daha iyi olacağını düşünüyordum. Çeşitli işyerlerinde işyaşamı içinde olabilecek işçi patron çelişkisi, yani emek ve sermaye arasındaki çelişkide emeğini korumak ve biraz daha büyütmek için mücadelenin içinde oldum. İşçi arkadaşlarımın yakınlarının çalıştığı diğer işyerlerindeki koşulları anlatımlarına da tanık oldum. Adana'da iş bulmak zor, koşullar da bir iş bulmaya uygun değildir. Patronlar bunu iyi bilmektedir. Bu bölgede patronların işe işçi alımı yaparken izledikleri yolu, işe girişimi anlatarak daha kolay bilgilenmenizi sağlayacağım.

Tekstil üretimi yapan bir firmaya form bırakmıştım telefonla beni arayarak görüşmeye çağırdılar. Görüşmede işe alacağına onay verdiklerini belirterek, denemeye aldılar, akşama kadar denendik makinelerde bizi dizdiler işveren temsilcisinin karşısına tek tek. Ustalardan "olur" aldıklarını muhasebeye yönlendiriyorlar. Ben de muhasebeye yönlendirildim ve orada evraklar için bir liste aldım uzunca bir liste ne ararsan var. Bankadan hesap numaramızı Akbank'tan (Sabancıların) çıkarmamızı belirtiyorlardı. Ağır işte çalışabilir raporu vs.vs... bunlardan eksik varsa zaten işe alınmıyorsunuz. Ben belgeleri tamamladım işbaşı aldım, benimle denenen bazı işçi arkadaşlarla birlikte şimdi çalışıyoruz.

Patron temsilcisi, "biz büyük bir kurumuz, ona göre çalışın, üç gün % 70 sonra % 100 performans istiyorum" yavaş sesle "evet" dedik adam yine anlamadım deyip bize "evet" dedirtti. Askerliğini yapanlar bilir. Hatırlattı bize, sormak istedim neye göre % 100 performans(?!.) ama soramadım. Epey süredir çalışıyorum, günlük çıkan işin raporunu veriyoruz, onlar da performansları asıyorlar. Bu güne kadar koydukları performans yüzdesini yakalayan olmadı, çünkü asılan günlük listelerden % 90'ı geçen çok nadir. Bu organize sitesinde sendikalı olarak kısmen Bossa işyeri var, onun da bölümlerinin çoğunluğu taşeron olarak çalışma yürütmektedir. Biz dokuma kumaş üretimi yapmaktayız, spor pantolon bay–bayan giyim dikmekteyiz. Ünlü markalara mal dikilmektedir. Kumaş, aksesuar, nakış, iplik vb. Ürünler ...'dan gelmektedir.

İşletmede bir dizi sorunla beraber, baskılar ve kuralsızlık var. İşyerine girerken adına

sözleşme dedikleri ve beni üç aylık çalışma süresi içinde rahatlıkla bir ödeme yapmadan çıkaracakları sözleşme imzalattırdılar. Normal şartlarda bu sözleşmeye imza atılmaz, okuyacağımı belirttiğimde muhasebeci zat "imzanı at, vereceğim evrakları incele beğenmiyorsan çıkarsın" dedi. Kısacası ya onların kuralına uyup çalışacaksın ya da en baştan ayrılacaksın. İşte böylesi bir durumda istemeden de olsa imzalıyorsun.

İşe başlayınca ustabaşılar "bugün şu kadar adet çıkacak" demektedir. İşbaşı saat 8.00. 7.50'de zil çalar. İki çay molası 30 dakika bu 20 dakika olur. Öğlen yemek 45 dakika bu 35 dakika, akşam çıkışı saat 18.15 bu 18.30 olarak çalar bu belirttiğim durumlar, üretim normal seyir izliyorsa böyledir. İşinde yığılma olanlar paydoslarda çalıştırılmakta. Yine akşam çıkışları 19.00 olabilmekte. İş yetişmemiş 20.30'a kadar çalışma sürmekte bu süre zarfında paydos verilmez. Aç aç çalışmaya devam edersin. Haftalık çalışma süresinde mesaiye kal dediklerinde hasta olman durumunda yine devam etmek zorundasın. Mesai kalmamayı işten çıkarma nedeni yapmaktadırlar.

Maaşlar asgari ücret olarak (ustalar ve sayılı çalışan dışta tutulursa) herkese uygulanmaktadır. Ne güzel (Eşit işe asgari ücret!) sermayenin nasıl kendi karı için bu uygulamayı hayata geçirdiğine tanık olmak olanaklıdır. Tekstilde aracı denen çalışanlar vardır, burada onlar yok işini kendin alıyorsun. Bu anlamda tüm çalışanlar kalifiye eleman olmaktadır. Güvenlikle ilgili yazılar en ucra yerlerdedir, oysa "her departman önceki departmanın müşterisidir. Kaliteli iş, iş güvencesidir" yazılarına rastlamak mümkün. Kuralsız çalışma burada kendini göstermektedir. Hani esnek çalışma denilen şey, anlamadığın bölümde çalışıyorsun anlaman gerekli değil ihtiyaç duymuşlarsa "hayır bilmiyorum, olmaz" diyemezsin. İş taşımak, makine taşımak bir dizi başka işi verebilmektedirler. Sabahlayanlar var ve yine ertesi sabah işe uyumadan devam etmek durumundadır. İşte bir asgari ücretlinin çalıştığı koşullar ve daha da var. İşyeri temsilcileri yok, doktoru yok ellerine iğne batan bir tentürdüyot ya da kolonya döker bir bez ya da yara bandıyla idare etmek durumundadır.

Ustabaşları yetmiyor, İnsan Kaynakları Müdürü işletmede her gün bağırmakta iş istemekte, bu saydıklarımın yanında hemen her gün ustaların toplantıları vardır. Bunun yanında arada İnsan kaynakları müdürünün de olağan dışı toplantılarında insana "her Türk asker doğar!" anlayışını hatırlatmaktadır. Çalışanların çoğunluğu kadın olan işletmede onlar da nasibini almaktadır. Çünkü bu askerleri doğurup büyüten onlar.

Mesai ücretleri ödenmez onun yerine uygun gördükleri zaman diliminde ücretli izin vermektedirler. Buna da denkleştirme demektedirler. Mesai ücreti % 50 olduğuna göre 18 saatlik çalışmaya karşılık 3 günlük izin kullanmak gerekli ama öylemi yoksa 2

günlük izin mi? Kullanmakta bunu ileride öğrenebilirim.

İşletme daha önce de başka patrona ait, o zaman sürekli mesailerden bıkan ve mesai ücreti almayan işçiler kendiliğinden işi bırakırlar. Sendikaya giderler ama bir örgütlü yapı olmadığından bir direniş sağlanmaz. Bir çoğu tazminatını alır ve çıkar.

Bu işletmede bir dizi olumsuzluğun ve en önemlisi sefalet ücreti olan asgari ücret bile başkaldırıya yeter neden, ama gerçeklik o değildir. Bir karşı duruş yok, onun olması için örgütlü mücadele yürütmek ve bu mücadeleyi deyim yerinde ise "ete kemiğe bürümek lazım".

İşte kapitalist işleyiş bunu çok planlı ve istikrarlı olarak hayata geçirip yıllara yaymakta, 12 eylül 1980'den bu yana 28 yılda baskılar ve teslim almalarla ve en önemlisi umutsuz bırakarak ve daha da önemlisi sınıf bilinçli önderliklerden yoksun bırakarak sömürülerini sürdürdüler. 12 Eylül'le 24 Ocak kararlarını, İMF'nin direktifiyle askeri darbe koşullarında hayata geçirdiler. Koşullardan memnun bir işçi bulmak mümkün değil, iş bulamama korkusu, daha kötü koşullarda çalışma vb. Zorluklar onları koşulların zorluğuna alıştırmış. En önemli silahı örgütlülük yerine bireysel çıkışlar öne çıkmakta ya da kendiliğinden bir hareket olmakta bunu da sermayedar rahatlıkla atlatmakta. Bu organizede öyle bir örgütlülük yaratmış ki, ağır iş yapan fabrikalarda yine asgari ücret ödemesi dışında yemek ve servisi dışta tutarsak diğer bir dizi hakkını gasp etmiş durumda.

Cumartesi mesai çalışmasına gelmeyen 7 işçiyi işten çıkardı, çıkışını alıp gittiler. Sorgulayacak bilinçten yoksun yasal haklarından habersiz onları kullanmasını bilmeyen bu işçiler sınıfsal bilinçten yoksun oldukları için ne yapabilecekleri noktasında onları birileri bilinçlendirmelidir. Bunun olmadığı yerde bilinciyle orantılı olarak "işverene lanet edip gitmekten" başka bir şey aklına gelmez.

Bu işletmede bilinçsiz kendiliğinden dağınık bir hareket var ve o hareketi bilinçli davranmaya itecek bilinçli önderliklere ihtiyaç var. Bunun için sabırlı, özenli ve disiplinli bir çaba gereklidir. Bu çaba zaman ve kararlılığı gerekli kılmaktadır. Bunu sınıfın genel çıkarı için ilmek ilmek örmek lazım.

İşçi arkadaşımızı işverene karşı hakkını almasını ve varolan hakları için mücadele etmesi gerektiğine inandırmak gereklidir. İşimiz zor, aslında işçinin yanında onunla birlikte yaptığında birşeyler, bir o kadar da kolay bunu biliyorum...

Emeğin karşılığı kolay kazanılamıyor, ben emek vereceğim ve o kendi küllerinden yeniden doğacaktır. Emek bu anlamda hak ettiği değere kavuşacaktır. "O en son savaşta" kazanan biz olacağız…

Yaşasın devrim ve sosyalizm!
Bijî Şoreş û Sosyalîzm!

Berçile / Kanûn (Aralık) 2008
Bir SB okuru

Adana

MARAŞ MİTİNGİNDEN İZLENİMLER...

Adana'da 21 aralık 2008 cumartesi günü gerçekleşen mitinge katılımın çoğunluğu alevi, binlerce kişi katıldı. Bundan 30 yıl önce Maraş'ta yaşanan faşizmi unutturmamak ve hesap sormak için binler alandaydı. 15 bin civarında kitle katılımı vardı. Kitlesel bir katılımla Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu önünden başlayan yürüyüş, iki koldan devam ederek miting alanında toplandı. Katılımcı kurumların başını Pir Sultan Abdal Kültür Derneği ve Alevi dernekleri bileşenleri çekerken, Disk, Kesk, Tmmob, siyasi partiler ve devrimci dergi çevreleri destek verdi. Mitinge birçok çevre ilden de katılım sağlandı. Miting alanına vardıktan sonra programa, başta Maraş olmak üzere tüm faşist katliamlarda yaşamını yitirenler adına saygı duruşuna geçildi. Saygı duruşunun ardından Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Adana Şube Başkanı Metin Çelik söz aldı. Çelik konuşmasında „ Biz devlete güvenmiştik onun kimliğini taşıyorduk. Ama 30 yıl önce yaşananlarla, o nüfus cüzdanlarımız yakılıp atıldı... Bugün maraş katliamının hesabını sormak için buradayız" şeklinde konuştu. Daha sonra PSAKD genel başkanı Fevzi Gümüş hazırlanan basın metnini sundu.

"Maraş üstü örtülmesi zor bir günahtır, insanlık suçudur. Maraş Alevilerin tarihinde bir başka Kerbela'dır. Nasıl ki Kerbela asırlardır içimizde kanayıp duruyorsa, Maraş da daha dün gibi içimizde kanamaktadır. Çünkü 1977 1 Mayıs'ı gibi, Sivas gibi, Çorum gibi, Gazi gibi Maraş'ın da hesabı sorulmamıştır. Bu vahşetlerin hiçbiriyle ne ırkçı şovenist güçler ne de devletin içindeki çeteler, karanlık güç odakları yüzleşmiştir. Şimdi utanmadan bizlere katliamları unutmamızı istiyorlar… Alevi köylerine zorla cami yapıyorlar. Zorunlu din dersiyle çocuklarımıza, inanmadıkları bir inancı empoze etmeye çalışıyorlar. Laik devlette olmaması gereken Diyanet İşleri Başkanlığı aracılığı ile misyonerlik yapıp Aleviliği Sunnileştirmenin çabası içine giriyorlar. Madımak Oteli'nin müzeye dönüştürülmesi talebine karşı çıkıyorlar… 9 Kasım'da Ankara'da buluşan 100 binlerce canın eşitlik isteminde ülkemizin aydınlık

geleceğini gördük. Bugün buradan haykırıyoruz. Maraş katliamı ile yüzleşilmesi, gerçek suçluların açığa çıkarılması karanlıkta kalmış tarafların açığa çıkarılmasını… Bu taleplerimiz ile de ülkede etnik, kültürel ve inançsal zenginliğimiz ile kardeşçe birlik içinde beraberce yaşama özlemini taşıyoruz."

Fevzi Gümüş'ün konuşmasının ardından Avrupa Alevi Bektaşi Birlikleri Federasyonu Başkanı Turgut Öker söz aldı. Avrupa'da yaşayan yaklaşık 1 milyon Alevi adına mitinge katılanları selamlayan Öker konuşmasında katliamın hesabının sorulması gerektiğine vurgu yaptı.

Öker'in ardından Alevi Bektaşi Federasyonu Genel Başkanı Ali Balkız söz aldı. Balkız, Maraş katliamına değinerek başladığı konuşmasında "devlete güvenmediklerini ve bugünlerde ardı ardına yapılan Alevi açılımlarının da sahteliğine değindi." Konuşmasında CHP'ye de değinen Balkız, "CHP'nin Aleviler'in de diyanette temsil edilmesini istediğini ancak Aleviler'in böyle bir talebi olmadığını kendi taleplerinin Diyanet İşleri Başkanlığı'nın toptan kaldırılması olduğunu" söyledi. Miting de bu noktaya değinilmesi önemliydi.Yıllardır seçimlerde büyük bir oy potansiyeli olarak alevilerden büyük medet uman ve bunun meyvesini de alan „laiklik abidesi" CHP, ne oldu da esas olarak laikliğin gerektirdiği şekilde diyanet işleri bakanlığına karşı çıkmak yerine, alevilere de bu bakanlıkta masa veriyor, diye sormak lazım. Şu bilince çıkartılmalıdır ki, sözde laik geçinen, maraş katliamı sırasında dönemin hükümeti olan CHP, diğer düzen partilerinden hiçbir farkı olmaksızın bu düzenin gerektirdiği uygulamalarını harfi harfine yerine getiren kukladan başka birşey değildir. Mitingte bu konuya değinilmesi düzenle barışık olan ve CHP'ye ılımlı bakan alevi zihniyetinde ezber bozan bir anlayış oldu.

Yürüyüş sırasında „Maraş'ı unutma unutturma!, Maraş'ın hesabını soracağız!, Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!, Yaşasın halkların kardeşliği!, Katil devlet hesap verecek!, faşizme karşı omuz omuza!" gibi sloganlar atılarak şu döviz ve pankartlar taşındı: „Gizli arşivler açıklansın!, Maraş katliamını unutmadık!, Madımak müze olsun!, Zorunlu din derslerine hayır!, Eşit yurttaşlık hakkı!, Katliamcılar dışarıda, zihniyeti iktidarda!, katliamları unutmadık unutmayacağız!, Maraş ne ilk nede son katliamdı!".

Miting genel olarak iyi örgütlenmiş, kitlesel ve nabza uygun bir atmosferde gerçekleşti. Mitingin bu kitleselliği, 9 aralıkta yapılan Ankara mitinginin etkisi olduğu açıktı. Binlerce kişi miting alandaydı. Miting, hala yurt dışında yaşayan ve bir haftalık izinle Türkiye'ye gelen Ozan Emekçi'nin devrimci parçalarıyla son buldu.

Sonuç olarak; Bizler Maraş'ta, Sivas'ta, Çorum'da katledilenlerin sadece Alevi

kimliği taşıdığı için değil, devrimci, demokratların ve emekten yana olanların da katledildiğini biliyoruz. Bir bütün olarak bu katliamların insanlık suçu olduğu ve bu tür olayların faşizmin bir parçası olduğu için tepkimizi dile getiriyoruz. Sistem tarafından ezilen bir mezhep olduğu için Alevilere karşı yapılan katliamda alevilerin yanındayız. Faşizmin karşısında yer alırken, aleviliğin gerici taraflarının olduğunu da belirtiyoruz, ona karşı da mücadeleyi yürütüyoruz. Bu tür katliamların, halkların birbirine düşman edilmesinin, sindirme ve korkutmaların kapitalizmin bir parçası olduğunu bilerekten, halkların kardeşliğinin tam anlamıyla yaşandığı, herkesin din ve inanç özgürlüğünün olduğu, dinin devletin egemenlik aracı olmadığı, farklı din ve mezhepten olduğu için katliamlara uğramayacağı bir düzene ancak devrimle varılacak sosyalizmle mümkün olacaktır.

Sosyalizm'e giden yolda Bolşevik Partiler yaratmalıyız. Bunun için Kuzey Kürdistan'da örgütlü Bolşevik Parti; Partîya Bolşewîk saflarında örgütlenmeli ve örgütlülüğü güçlendirmeliyiz. Bu bilinçle safları sıklaştırmalı ve devrim için illeri yürümeliyiz.

Maraş katliamının hesabı devrimle sorulur! Yaşasın devrim ve sosyalizm! Yaşasın halkların kardeşliği! Bijî Partîya me ya Bolşewîk! Bijî biratîya gelan!

Berçile / Kanûn – Aralık 2008
Bir sb okuru

Maraş Katliamının üzerinden 30 yıl geçti... Unutma, unutturma...

Maraş'da 19 Aralık 1978'de yedi kişinin yaralanmasıyla sonuçlanan, bir sinemanın bombalanmasıyla başlayan olaylarda "Alevi komünistler sinemayı bombaladı" söylentisinin yayılması üzerine toplanan dinci faşist güruh CHP, TÖB-DER ve PTT binalarını taşlarlar. Kentteki faşist cephe taraftarları bombayı atanların Endüstri Meslek Lisesi öğretmenleri Hacı Çolak ve Mustafa Yüzbaşıoğlu olduğu söylentisini yayarlar. Bundan iki gün sonra yani 21 Aralık 1978 tarihinde bu iki öğretmen öğle vakti faşistlerin silahlı saldırısı sonucu öldürülürler. Katliamdan bir hafta önce, Alevilerin ve solcuların çoğunluk olarak yaşadıkları semt ve mahallelerde görevli olduklarını ifade eden bazı kişiler nüfus sayımı yaptıklarını söyleyip evleri dolaşarak, evlerde kaç kişinin yaşadığı gibi sorular sorarak ve evlere yeni numaralar vereceklerini söyleyerek kapıları kırmızı boya ile işaretlemişlerdi. Bazı belgelerde ise PTT görevlileri olduklarını söyleyen kişiler, mektupların kaybolmasını engellemek için bir çalışma yaptıklarını söyleyerek kapılara boyayla

Hesap sor!

işaretler koymuşlardı. Bu işaretlemelerin amacı, Alevi ve Solcu evlerini belirlemek ve kendi yandaşlarına zarar vermemekti.

Olaylar patlak verdiğinde, devletin sözde güvenlik güçleri bir hafta boyunca kentteki alevi kökenli ve kimi sol görüşlü insanların katledilmesine, evlerinin ve iş yerlerinin yağmalanmasına seyirci kalmakla yetinmişlerdir. Üstelik seyirci kalmak bir yana bu katliamın baş aktörleri oldukları dönemin başbakanı Bülent Ecevit'in arşivinden çıkan ve üzerinde "çok ciddi bir kaynaktan verilmiştir" ibaresi yer alan gizli belgede yer alıyordu. Bu "çok gizli" belgeye göre katliam MHP'nin başı faşist Türkeş'in talimatıyla MİT tarafından planlanıyor. İşte Ecevit'in arşivinden çıkan belgede yazılanlar: "CHP iktidarı devraldıktan sonra vuku bulan büyük olayların (Malatya, Sivas, Kahramanmaraş) çıkacağına dair 1–2 ay evvelinden haber verilmediğinden yüzlerce vatandaşımızın can ve mal kaybına sebebiyet vermişlerdir. Önceden haber vermek bir tarafa olayın yaratılmasında en etkin rol oynamışlardır. Nitekim Kahramanmaraş olayı MİT'ten? müşterek planlamaları ile çıkarılmıştır. Türkeş oraya ...'in tavassutuyla ....'u tayin ettirerek Güney Bölgesi'ni ele geçirmiş ve Maraş olayını rahatlıkla tertip ettirmiştir.

MİT olayın içinde olmasaydı Maraş'tan her türlü istihbaratı aylar evvel alır ve olayın zuhur etmesine meydan vermezdi. MİT, CHP zamanında büyük olayları yapan ve yaptıran MHP'lilere ait bilgileri saklamış, sıkıyönetim mahkemelerine sadece sola ait raporların verilmesi hususunda Türkeş, MİT'teki elemanlarına talimat vermiştir."

Olayların ertesinde bombayı Çiçek Sinemasına (milliyetçi bir film seyredilmektedir.) atanların MHP'li Ökkeş Kenger ve iki arkadaşı olduğu ortaya çıktı. Provokasyon amacıyla yapıldığı aleni olan bu bombalama eyleminin ardından yani 19 Aralıktan itibaren bir haftalık süre içerisinde, resmi kaynaklara göre 105, resmi olmayan beyanlara göre ise 500 kişi devlet destekli dinci faşist güruh tarafından katledildi.

Kadınlara tecavüz edildi, hamile kadınların karınları deşildi, alevi kökenli insanlara ait yüzlerce ev ve iş yeri tahrip edildi. Olaylar ertesinde Maraş'da yaşayan alevi kökenli insanların %80'inin göç etmek zorunda bırakıldıkları biliniyor. Devlet güçlerinin sessizlikle izledikleri bu katliamın ardından ise göstermelik bir yargılama süreci başladı. Maraş katliamı, süslü demokrasi cümleleri kuran devletin kafatasçı zihniyetini, farklı milliyetlerden, kültürlerden insanlara olan tahammülsüzlüğünü en açık şekilde ortaya koyan (ne ilk, ne de son) olaylardan birisidir. İlk değildir; biraz tarih bilgisi olan her insan bu tür katliamların Maraş olaylarından önce de yaşandığını biliyordur. Son

Adana

Filistin katliamı basın açıklamasıyla kınandı

28 Aralık 2008 tarihinde Adana Vergi Dairesi önünde biraraya gelen sivil toplum örgütleri Çakmak caddesinden yürüyerek İnönü parkına geldiler, ellerindeki döviz ve pankartlarla İsrail'i protesto ederken bu katliamı lanetliyorlardı. Çevredeki kalabalığın alkışlı desteği de vardı.

Yürüyüş güzargahında "Katil İsrail İşbirlik-çi AKP!, Filistin Siyonizme Mezar Olacak!, Hepmiz Filistinliyiz!, İsrail Filistin'den defol" vb.

Yaklaşık 300 kişinin katıldığı bu basın açıklaması basın metninin okunmasıyla başladı. Metinde İsrailin yıllardır Filistin Halkına uyguladığı baskı kınanırken, Başta ABD ve diğer emperyalistlerin seyirci olması, onların ikiyüzlü siyasetlerini gösteriyordu, bu teşhir edildi. Başbakanın basında yaptığı açıklamaların sahte olduğu bir dizi anlaşmalar yaparak İsraille dirsek temasları yapan bir iktidarın döktüğü gözyaşı "timsah gözyaşıdır." "Eğer samimiyse İsrail ile derhal ilişkilerini keserek yaptığı tüm anlaşmaları iptal ederdi" denildi. Basın açıklaması sonunda İsrail'i kınamak amacıyla bir süre oturma eylemi yapıldı. Daha sonra basın açıklaması bitirildi.

Dinci gruplar yürüyüş esnasında slo-

olmayacağı da (Kapitalist-emperyalist sistem içerisinde) bizce açıktır.

Farklı milliyetlerden, kültürlerden insanların bir arada kardeşçe yaşayabileceği bir dünya mümkün ancak bu dünyayı yaratabilmek milliyetlerinden bağımsız tüm sınıf bilinçli işçilerin emekçilerin, etrafında çelikleştiği Bolşevik Parti'lerin önderliğinde yürütülecek bir sınıf mücadelesiyle mümkün olacaktır.

Maraş katliamının hesabı devrimdedir! Faşist katliamların son bulması için; yaşasın devrim ve sosyalizm!

Çile 2008
Bir SB okuru

ganla ve alkışla destek verdiler. Saatler öncesinde polis küçük saat ve civarında önlem almıştı.

Emperyalist dünyada en çok katliama uğramış bir Ulusu temsil eden bir devletin, kendinden daha güçsüz olan bir halkı nasıl katliamdan geçirdiğinin tanığı olmaktayız. Buna dünya emperyalistleri seyirci kalmaktadır. Çünkü bu savaşla o çevrede bulunan devletlere yeni silahlar satarak karlarına kar katmaktadırlar. Sorun sadece Yahudi ve Filistin'li Arap halkının sorunu olsaydı, bu halklar şimdi kardeşçe yaşayabilirlerdi. Tabii ki sorun emperyalist dünyanın egemenlerinin kendi egemenliklerini güvencelemek için diğer ulus ve halkları kendilerine bağımlı kılmak ve onları daha rahat sömürmek için bu bölgesel savaşlara ihtiyacı vardır ve bu savaşları kışkırtmaktadır.

İki halkın kardeşçe yaşamasının yolu devrimle varılacak sosyalizm de mümkündür. Bunun örnekleri Sosyalist Sovyetler Birliğinde mevcuttur.

Tüm dünyada büyük insanlığın kardeşçe birliği, ancak tek tek ülkeler de yaşanacak devrimlerle sosyalizme vararak mümkün olacaktır.

Kuzey Kürdistan/ Türkiye'de de çeşitli ulus ve milliyetlerden, etnik ve azınlıklardan insanların bir arada yaşaması için Kuzey Kürdistan'da örgütlü olan Partîya Bolşewîk (Kürdîstan'a Bakur) saflarını örmeli ve onu güçlendirmeliyiz. Güçlendirmeliyiz ki, "o en son savaşta"

Kapitalizmi hak ettiği "tarihin çöplüğüne" atalım. Filistin halkı yalnız değildir.

Ne Emperyalist Barbarlık, Ne Siyonist İsrail, ne de İslami Gericilik!

Yaşasın Halkların Kardeşliği!

İsrail devletinin barbarlığına hayır, yaşasın İsrail ve Filistin Halklarının kardeşliği!

Berçile / Kanûn (Aralık) 2008
Bir SB okuru

Gençlik emperyalizme ve siyonizme karşı Filistin halkının yanında

18 Ocak 2009 tarihinde Adana'da gençliğin öncülüğünde, Filistin'de yaşanan katliamın protestosu için bir basın açıklaması yapıldı. En öndeki pankartta Arapça yazı ve Türkçe olarak "yaşasın halkların kardeşliği!", arkasındaki pankarta "Gençlik Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Halkının Yanında!" Pankartı taşındı.

Yaklaşık 500–600 genç Adana Vergi Dairesi önünde toplanarak Çakmak caddesi boyunca yürüyerek İnönü parkında basın açıklaması için bir araya geldi. Çevredekilerin ve esnafın alkışlı desteği altında yürüdü. Çeşitli dernek, dergi çevresi ve partilerin destek verdiği gençlik, sloganlar eşliğinde Çakmak caddesi boyunca yürüdü. "Filistin'de düşenlere ve dövüşenlere bin selam!, tanklara taş, tanklara taş; direnen Filistin kazanacak!, Katil İsrail Filistin'den defol!, Yaşasın Halkların kardeşliği!, Bijî biratîya gelan! Hepimiz Filistinliyiz!, Gençlik gelecek, gelecek sosyalizmde!" vb. "İsrail Filistin'den defol!" Dövizleri ve çok sayıda pankartla talepler yazılıydı.

Basın açıklaması metnini genç bir bayan okudu. Katliamı lanetledi ve bu katliamlardan bir genç olarak duyduğu tedirginliği açıkladı. Filistin halkının haklı mücadelesini dillendirdi. Başbakanın sahte barış çabalarına değindi. Bir başka konuşmacı da Arapça olarak düşüncesini belirtti. İki ayrı dilde yapılan basın açıklamasını anlamasakta aynı duygularla savaşın acısını paylaşıyorduk. Gençliğin direngenliği atılan slogan ve hiç susmadan devam eden sesleriyle kendini gösterdi.

Emperyalizm insanlığa acıgözyaşı ve barbarlığı sunarken, insanlık da, bu barbarlığa dur diyecek güç var. Ama o güç kendisi için umudu, direnişi, mücadeleyi göze alması lazım ve sömürüsüz ve savaşsız bir dünyanın insanlığın kurtuluşu için yegane çözüm olduğuna inanması ve bunun için örgütlü olan komünist parti önderliğinde örgütlenip devrim davasına omuz vermelidir. Kuzey Kürdistan'da örgütlü komünist parti Partîya Bolşewîk Bu güç ve desteğin sömürüsüz dünyada yaşam bulacağı yerdir. Haydi Onu güçlendir ve devrim saflarını mücadele içinde birlikte örmeye!

Birlik, Mücadele, Zafer! Yaşasın halkların özgürlük mücadelesi! Yaşasın Filistin halkının onurlu mücadelesi!

Çile / Rêbendan, Ocak 2009, Bir SB okuru

SİYONİST İSRAİL ORDUSU GAZZE BÖLGESİNE GİRDİ! FİLİSTİN HALKI YİĞİTÇE DİRENİYOR! YAŞASIN ÖZGÜR FİLİSTİN MÜCADELESİ!

İşgale son!

Filistin yine kan ağlıyor. Siyonist İsrail 8 gündür Gazze'deki Filistin halkının başına bomba yağdırıyor. İsrail uçakları 8 gündür ölüm kusuyor. 8 günlük hava ve kara bombardımanının bilançosu 450 üzerinde ölü, binlerce yaralı Filistinli. Ocak ayında erken seçime giden Siyonist İsrail'in bu yılki "yılbaşı kutlaması" Gazze'deki halka karşı yürütülen savaş oldu.

3 Ocak gecesi, 8 gündür bombalanan Gazze'ye karadan da girdi İsrail ordusu. Şimdi 60 yılı aşkın süredir İsrail işgali altındaki Filistin topraklarının "özerk" Gazze bölgesi yeniden doğrudan askeri işgal altında. Gazze halkı işgale karşı yiğitçe di-

reniyor. Siyonist İsrail ordusu dişine tırnağına kadar en modern silahlarla donanmış olarak, yüksek bir ateş gücüyle saldırıyor, yakıyor, yıkıyor ilerliyor. Bütün emperyalist dünya bu alçakça saldırıyı ya ABD' nin yaptığı gibi açıkça destekliyor, ya da en iyi halde "orantılı güç kullanımı" çağrılarıyla İsrail ordusunun "sivil halka zarar vermemesi" çağrılarıyla yetinerek, iki yüzlü bir biçimde destekliyor.

Siyonist İsrail yöneticileri, şimdi Gazze'de Filistin halkına karşı yürüttükleri savaşı, "İsrail'in kendini savunma savaşı" olarak adlandırıyor. Savaşın suçlusunun Gazze'den İsrail'e füze saldırıları yapan Hamas olduğunu anlatıyorlar. Savaşın Hamas terörizmine karşı meşru müdaafa olduğunu anlatıyorlar. Siyonist İsrail yöneticileri hedeflerinin Hamas'ın askeri gücünü, alt yapısını dağıtmak olduğunu anlatıyorlar. Aynı masalı ABD başkanı Bush' ta, emperyalist medyanın büyük bir bölümü de anlatıyorlar. Onlara göre Hamas terörist, İsrail ise Ortadoğu'da demokrasinin savunucusu!

Esasında emperyalistlerin terörizmden ve demokrasiden ne anladıklarını bugün Filistin'de yaşananlar bir kez daha açıkça gösteriyor :

Onlara göre, 60 yıldır İsrail işgali altındaki kendi topraklarında mülteci kamplarında uluslar arası emperyalist kuruluşların sadakları ile dilenciler gibi yaşamaya mahkum edilmiş Filistin arap ulusunun, Filistin halkının kendi devletini kurma talebi ve bunun için mücadelesi terörizmdir! Onlar için bu korkunç haksızlığa baş kaldıran örgütler terörist örgütlerdir. Onlara göre Filistin halkının, bizzat Emperyalist ve Siyonist gözlemcilerin denetimi altında yapılan seçimlerde çoğunlukla desteklediği örgüt, Hamas, teröristtir. Onlara göre, Hamas'ın işgalci İsrail'e yönelik, askeri olarak fazla zarar verme imkanı olmayan füze saldırıları terörizmdir. Fakat 60 yıldır bir halkı kendi ülkesinde mülteciler haline getiren işgal "kendini savunma"dır!

Bu işgali ayakta tutmak için uygulanan faşist yöntemlerin adı demokrasidir. Bir halkı esaret altında tutmak için yürütülen barbar savaşlar, "İslamcı faşizme karşı demokrasi'nin savunulması"dır . vs. vs.

İsrail'in Siyonist egemenlerinin bu savaş-

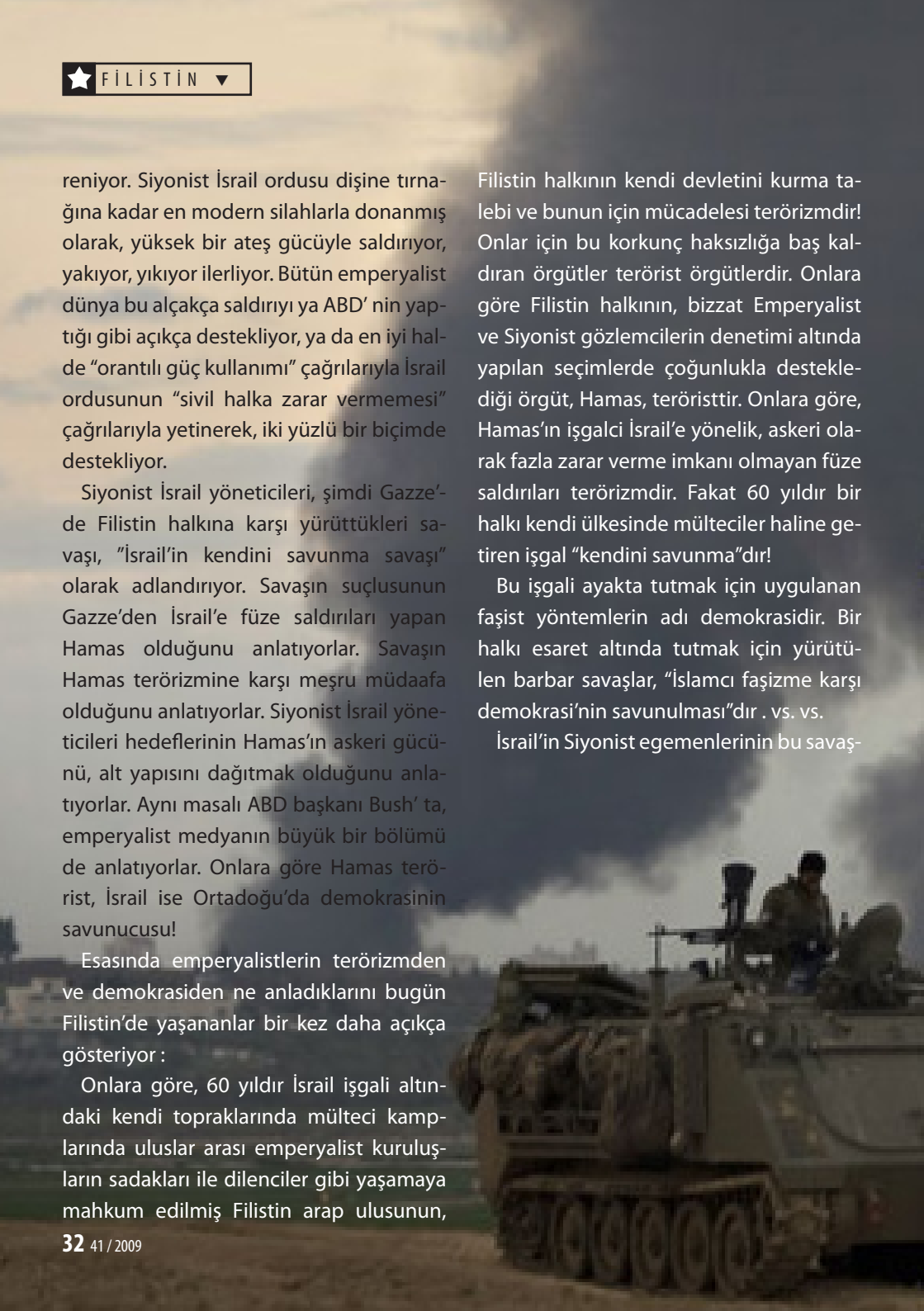

taki gerçek hedefleri, tam kontrolleri altında bulunduramadıkları Gazze'de Hamas egemenliğine son vermek, artık kurulması kaçınılmaz hale gelen mini Filistin devletinin Gazze bölgesinde de İsrail ile uzlaşan FKÖ/El Fetih'in egemen hale gelmesinin şartlarını yaratmaktır. Savaş bu arada İsrail'de yapılacak seçimler için de, bugünkü hükümet güçleri açısından seçim propagandası aracıdır.

Komünistler Hamas gibi hedefi din devleti kurmak olan, İslamcı,Yahudi düşmanı ırkçı örgütlerin savunucusu değildir. Fakat Hamas ne kadar dinci ise, Siyonist İsrail devleti de en az onun kadar dincidir. Bugün aradaki fark, İsrail'in işgalci olarak haksız bir davanın, Hamas'ın ise işgale karşı direnen bir örgüt olarak, bu çerçevede haklı bir davanın savunucusu olmasındadır.

Hamas'ın İslami Filistin devleti hedefi, bizim hedefimiz değildir. Bir İslami Filistin devleti, Hamas gibi bir örgütün egemen olduğu bir Filistin devleti, Filistin emekçileri için kurtuluş değildir. Biz bunu bugün de açıkça söyleriz. Filistin emekçileri için kurtuluş hedefi, işçi sınıfı önderliğinde özgür, birleşik, demokratik bir Filistin'dir. Bu Filistin, sınıf mücadelesi yoluyla sosyalizme yürüyecektir. Özgür Filistin için ilk ön şart İsrail işgalinden kurtulmaktır. Bu asgari hedef, işgale karşı mücadelede yer alan bütün güçleri buluşturmaktadır. Hamas gibi dinci örgütler de işgale karşı mücadele sürecinde bu çerçevede haklı bir mücadelenin parçası, bugünkü güç dengesinde esas taşıyıcıları konumundadır.

Biz Kuzey Kürdistan/Türkiyeli Bolşevikler, Filistin halkının İsrail işgaline karşı haklı mücadelesinin yanındayız. Bu mücadelede desteğimiz tabii ki öncelikle nüve halinde de olsa komünist ve devrimci güçleredir.

Bugün dünyanın her yanında halklar İsrail'in saldırısına karşı Filistin halkına desteğini haykırıyor. Bizzat İsrail'in kendi içinde İsrail tarihinin en büyük –İsrailli arap katılımlı gösterileri yapılıyor. Filistin halkının yalnız olmadığı bütün dünyada "Hepimiz Filistinliyiz" şiarıyla vuruluyor emperyalistlerin, Siyonistlerin yüzüne. Görev bu desteği daha da geliştirmek,büyütmektir.

Bu yapılırken aynı zamanda Siyonist İsrail'in hunhar saldırılarına karşı çıkmak adına, Siyonizm'e karşı çıkmak adına yaygınlaştırılan Yahudi düşmanı ırkçılıktan, Antisemitizm'den kendimizi ayırmak önemli görevlerden biridir. Bugün örneğin Almanya'da Nazi'lerin, Türkiye'de açık fa-

Filistin emekçileri için kurtuluş hedefi, işçi sınıfı önderliğinde özgür, birleşik, demokratik bir Filistin'dir. Bu Filistin, sınıf mücadelesi yoluyla sosyalizme yürüyecektir. Özgür Filistin için ilk ön şart İsrail işgalinden kurtulmaktır. Bu asgari hedef, işgale karşı mücadelede yer alan bütün güçleri buluşturmaktadır.

şistlerin lafta Filistin halkının haklı davasına sahip çıkmasının, ya da İran'da Ahmedinejat gibi islamcı faşistlerin "İsrail'i yerle bir etme" çağrılarının gerisinde gerici-ırkçı Yahudi düşmanlığı vardır.

Düşman şimdi örneğin Türkiye'nin şeriatçı medyasında –ama yalnız onlarda değil, ulusalcılarda, ve yer yer hatta devrimcilik adına konuşan kimilerinde de– ortaya konduğu gibi "Yahudiler" değildir. Düşman Siyonist İsrail'dir. Düşman Siyonist İsrail'in emperyalist destekçileridir, emperyalizmdir. Düşman ırkçılıktır, gericiliktir. Yahudi emekçiler, bütün uluslardan, dinlerden, mezheplerden emekçilerin düşmanı değil, dostudur.

- **SİYONİST İSRAİL GAZZE'DEN DEFOL!**
- **SİYONİST İŞGALE SON!**
- **KAHROLSUN SİYONİZM!**
- **KAHROLSUN ANTİSEMİTİZM!**
- **YAŞASIN ÖZGÜR, DEMOKRATİK, BİRLEŞİK FİLİSTİN!**
- **YAŞASIN FİLİSTİN DEVRİMİ!**
- **YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!**

3 Ocak 2009

Bolşevik Parti

KARKERÊNÊ TEDÊ WÊLATO Û SARÊ BİNDESTO JÜBENE

astarê bolşewîk

PERLODA MARKSÎST-LENÎNÎSTA Bİ AVERWAXT E (KURDÎSTANÊ VAKURÎ)

MARAŞ KATLİAMINI UNUTMA UNUTTURMA! DEVRİMLE HESAP SOR!

AMOR: 41 · ÇELE 2009 · BIHA: 3 YTL